

reken van
igmakende
of. Obbink

I als keur-
rpt, toont
tander van
len volgen.
heeft Gun-
uitgelaten.

is, dat de
n vaardig
chten ons

HEPP.

u. Uitgegeven
een auteur,
onder de

Israël de
ch dichter.
sche Lied",
one verzen
eigen wiss-
ning aan
en groote
wetsvervul-
ingen over
over eigen
n die uin-
vervloeken,
cwijs hoort
breuwsche
g. Hij is de
vallene, die
doren zoon,
reide naar
getuigenis,
berouwvol,
t meer weet
eloos zoekt.
ten, leze de
ver hem en
schrift „Op-
opstel van
ur, Kroniek

vertellend,
alem. Want
tien van z'n
d, getrokken
uizenden uit
loet opgaan

len: het eer-
de een weer-
er raadt dan
og eerst ter
tel zoeke in
het onwrik-
ma het wijs-
als mistukte
aken.

etisch betoo)
een voorbij-
ijk staan, een
als ge in den
gelooven kunt
gegevens, en
den, maar er
t hem aan de
digen doet, en
houdt. Hij is
in die kalme
hem vervult,
zichzelf tegen
eent te doen;
en wegen", dat
en afrekken"
eken; die
st een gansch
en dan eerst
enstreng op het
este die el en
afwerpen, en
r ook uithangt,
a zwikken ver-
ang gewenschte
tikkeling, maar
ijk is de weg,
e liep, uit, en
zoo lang reeds
slechts één
is met het
id gegeven:
t bestaande
et mij voor-
eweten ont-
op Salisbury's
r een zedelijke
n wijsheid niet

naar het eigenlijk vaderland. Met opoffering van de carrière, die hem, rijk begaafd man, hier te lande scheen weggelegd, is hij heengegaan, omdat hij meende, dat de weg naar het Heilige Land de thuisreis was voor den vermoeiden zoeker.

In dit boekje vertelt hij nu van z'n bevindingen in kleurrijke schildering. Als journalist („Het Handelsblad") had hij op vele plaatsen gemakkelijke introductie en zoo komt hij in aanraking met allerlei Arabische grootwaardigheidsbekleeders, over wier doen en laten hij interessante dingen vertelt. Soms weet hij in een enkel trekje de sfeer te reconstrueren, waarin zij leven en doet ons alzoo iets zien van de verhoudingen, die het tegenwoordig leven daar beheerschen. Een hoofdstukje als dat, waarin hij z'n verblijf bij Amin el Hawadja beschrijft is bovendien proeve van milieu-schildering, die den kunstenaar verraadt. Maar vooral treft ons, wat de auteur vertelt van het Joodsche leven, van een Sabbath te Jeruzalem, een vasten naar aanleiding van progs in Polen, van een Semitische bruiloft. En dan herkennen we weer den dichter De Haan, den zoeker, die in weemoed het verlorene gedenkt, die hem maar eens bij den Joodschen klagmuur, hoor eens naar wat hij zegt over den gruwelijken moord van zijn broeders in Polen. Veel meer is het boekje dan een persverslag, al lijkt het op 't eerste gezicht weinig anders. De heimwee adert er door, de begeerte naar vrede, naar een terugvinden van oude rust. Men leze maar eens wat hij zegt over de vijftig kleine Joodsche jongens in het weeshuis; hoe hij benijdt hun tevreden jeugd, hun zingen op den Sabbathmorgen, hun levende Hebreeuwsche taal, als ze spelen en springen. Altijd weer gaat hij naar het weeshuis, altijd weer voelt hij daar, dat groote, dat hij mist, rust, vrede, geloof. En z'n innerlijke onrust wordt nog vermeerderd door de pijnlijke ervaring, die hij overal in Jeruzalem opdoet, dat de opgroeiende nationale jeugd geen eerbied heeft geleerd voor het nationaal verleden, dat er een vernielende geest van materialisme en egoïsme is, die de jongeren naar vermaak doet zoeken als de oude vromen bidden aan den klagmuur. Daarom gaat hij troost zoeken in een bedevaart naar Anatoth, de stad van Jeremia. Drie weken lang bereidt hij zich voor door voortdurende herlezing van Jeremia's Klaagliederen en Profetien, dan gaat hij, te voet, naar Mizpa en Rama, omdat men „alleen hier, in dit Heilige Land de Heilige Schriften kan beleven".

Wanneer men nauwkeurig leest, voelt men den weemoed achter schier elk tooneel, dat de auteur schijnbaar losweg vertelt. En dit maakt, geloof ik, het boekje belangrijk. Het geeft een diepen blik in de geestelijke armoede van het moderne Jodendom, te merkwaardig m.i. omdat de schrijver stellig met geheel ander doel heeft geschreven. Opmerkenwaardig in dit verband is het ook, dat nergens in heel het geschriftje ook maar met één enkel woord gesproken wordt over die plaatsen, waar de christelijke kerk van alle eeuwen zoo gaarne in den geest is door en langs gegaan, omdat ze de herinnering bewaarden aan den Heiland in Zijn omwandeling.

Wat ook nog voor ons den naam van Jeruzalem iets mystiek-lieflijks geeft, bestaat voor dezen zoekenden Jood niet. Daarom missen wij in dit boekje ook eigenlijk juist het voornaamste, wat wij, afgaande op den titel er in hoopten te vinden. En alzoo doet het ook daardoor de armoede van het Jodendom zien, duidelijker misschien nog dan door wat het vertelt. In de stad, waar tot ons iedere steen spreken zou door gewijde herinnering, doelt een zoekende Jood om, die ook in het boek der herinnering vrede vinden wil, maar voorbijziet de eenige plaats, waar hij zoeken moet.

Zou dit kleine boekje, bedoeld als journalistiek reisverslag, niet een krachtig bewijs zijn voor de betekenis van den zendingsarbeid onder de Joden? Deze immers zegt den zoekenden Jood, dat hij niet gaan moet naar Anatoth of den klagmuur of het Joodsche weeshuis, maar langs den via Dolorosa naar den kruisheuvel Golgotha.

Daar is vrede, ook voor hem.

C. T.

PERS-SCHOUW.

Uitbreiding der Vrije Universiteit.

Er is maar één roep over den opgewekten toon, welke de Universiteitsdagen te Leeuwarden beheerschte. Op den wetenschappelijken dag werden doorwrochte referaten geleverd.

De ure des gebeds stemde tot dankenden ernst.

De Jaarvergadering stelde actuele onderwerpen aan de orde.

Prof. Grosheide bepaalde nader „De taak van de Leden der Vereeniging ten opzichte van de Universiteit". De pas gekozen Directeur H. Colijn sprak over de „Toekomst van het Vrije Hooger Onderwijs".

Met die toekomst hebben vroeger reeds meerderen zich beziggehouden.

De heer Colijn deed in zekeren zin echter een nieuw geluid hooren.

Hij opende een ander perspectief.

De zakenman verloochende zich daarbij niet.

De cijfers gingen voorop.

En dan geeft hij deze conclusie:

Maar wat wel zou kunnen is, dat alle materiele hulpmiddelen voor het natuurkundig en medisch onderwijs

werlen samengebracht in een afzonderlijke Staatsinstelling ten behoeve van het academisch onderwijs. Van die hulpmiddelen zou dus gebruik gemaakt moeten worden door de leerlingen van elke Universiteit ter plaatse gevestigd.

De bouw en de exploitatie van laboratoria en van ziekenhuizen; de aanschaffing en onderhoud van kostbare instrumenten en apparaten zou dan komen voor rekening van het Rijk en het geheel zou — om bij ons voorbeeld te blijven — ten dienste staan van de leerlingen der Vrije Universiteit, zoo wel als van die der Rijksuniversiteit. Dat Amsterdam geen Rijksuniversiteit is, doet niets ter zake. Ik noemde alleen een voorbeeld. Men zou even goed Utrecht kunnen noemen en zich de Vrije Universiteit daar kunnen denken in stede van te Amsterdam.

Kon zulk een oplossing worden gevonden, dan was het sornaamste struikelblok voor de ontwikkeling van het Vrije H. O. opgeheven.

Dat het denkbeeld op het eerste geboort tot bedenkingen konleiding geeft, daldt geen tegenspraak. In den grond der zaak zijn wij, Hollanders, conservatief. We houden niet van iets wat in denouden heeftvoelden gans van zaken ingrijpt. Het is altijd zoo sowaast en tegenover het nieuwe staat men sceptisch.

Tot dezulken behoort ik echter niet.

Ik ontveins mij niet, dat er vele, vooral kleine, bezwaren te overwinnen zullen zijn, om een gedachte als deze in werkelijkheid om te zetten. Maar ik zie ook onbegrijpelijk voordelen. Drie ervan noem ik U.

Ten eerste wordt de V. U. er door geholpen uit een moeilijkheid, die anders onoverkomelijk is. Wij zijn laat ons onszelf niet bedriegen — niet in staat om door eigen kracht een Universiteit volledig in te richten. Op een subsidie, die ons daartoe in staat zou stellen, valt niet te rekenen, en derhalve blijft als eenige conclusie, dat we met een onvoldragen schepping moeten blijven voortstribben. En dat beteekent de dood. Men kan niet verwachten, dat geestdrift en opoffering voor een half ding van blijvenden aard zijn.

Ten tweede kan het systeem leiden tot beperking van kosten, ook voor wat men overigens zelf, door eigen kracht in stand moet houden. Ik zonder de Theologische faculteit hier uit. Zij stelt haar eigene en bijzondere eischen, waarop ik thans niet verder inga. Maar voor de andere faculteiten wil het mij voorkomen, dat onderscheid valt te maken tusschen vak en vak. Dat er vakken zijn, waarvan de noodzakelijkheid voor ieder vaststaat, om ze te doen onderwijzen door mannen van eigen geestesrichting en dat er andere zijn waarbij die noodzaak veel minder klem, vereischt geen uitroeping. Als leek voel ik, dat bij biologie en psychiatrie vragen in het geding komen, waarbij de geesten geheel afwezig; maar ik moet eerlijk bekennen, dat bij anatomie b.v. zulks veel minder sterk tot mij spreekt. En hetzelfde geldt voor het onderwijs in de zuivere wiskunde. Algebra en meetkunde zijn voor mij als vak geheel indifferent. Daarin juist openbaart zich het verschil tusschen lager en hooger onderwijs. Met het hooger onderwijs wordt een ander doel beoogd, dan met het lager of middelbaar en ook het verschil in leeftijd der leerlingen spreekt hier meer dan één woord mee.

Als ik mij nu de Vrije Universiteit en een Rijksuniversiteit op één plaats gevestigd denk — en ik zoude: de Theologische faculteit geheel uit — dan kan ik mij zeer wel denken, dat de studenten aan de Vrije — precies als aan de Engelsche colleges het geval is — voor sommige vakken het onderwijs ontvragen van de eigen professoren en voor andere gebruik zouden maken van het onderwijs, dat aan de Rijksuniversiteit gegeven wordt. Ik zal mij niet vermeten aan te geven waar de scheidinglijn getrokken zou kunnen worden. Dat is het werk van de Hoogleraren en van het college van censors.

Maar het zou mij geenszins verbazen, dat langs dezen weg het mogelijk zou blijken om alle vijf de faculteiten te bezetten met het tegenwoordige getal hoogleraren, vermeerderd met de 10, die in het plan van Directeuren reeds geacht werden, om de bestaande 3 op peil te brengen en om de vierde althans eenigermate tot zijn recht te doen komen.

De heer Colijn drong op rustige overweging van zijn voorstel aan.

Het is dan ook billijk, dat de pers zich voorloopig van alle instemming of kritiek onthoudt!

Eenheid van alle Gereformeerden.

Prof. Lindeboom meent een geluid te vernemen, dat gelijkt op een zucht om eenheid van alle Gereformeerden. Hij schrijft in „De Wachter":

Hier en daar wordt een, zij het nog zeer zacht, geluid vernomen, dat gelijkt op een zucht naar eenheid van alle Gereformeerde belijders der waarheid, een samenvloeiing van de nu, helaas, nog verdeelde Gereformeerde Kerken en groepen en personen.

Onlangs meende prof. Bouwman, tot zijn bijdschap, zoo iets te sporen in een klacht van Ds v. d. Heyden, Docent a. d. Theol. School der C. G. Kerk. Dezer daren schreef Ds H. Janssen, de Veldprediker in algemeenen dienst, in „De Waker", met ronde woorden, alle Gereformeerden behooren bijeen. In de Gereformeerde Kerken zijn er ook velen, die deze eenheid begeren, ook in de N. H. Kerk rijpt hij niet weinigen dat verlangen.

De J. is van meening, dat het reglement op de predikantsstrakementen in de N. H. Kerk wel op een geweldige conflict kan uitloopen. Indien de Synode, naar het wel schijnt, aanstunt op een conflict met den Geref. Bond „Dan wordt het een buitengewoon moeilijke geval, want de Geref. Bond ook Gereformerd handelt. Ik hoop het van leeler harte. Want de kerkelijke kwestie moet opgelost worden. Alle Gereformeerden hooren bijeen. En eerst dan kunnen wij ook een goed politiek leven kregen. Onze kerkelijke gedeeldheid staat ons met machteloosheid".

Wei is het de tijd voor allen, die Sion beminnen en bidden om „het goet van Jeruzalem", zonder opheffen den leere te smeken, dat Hij Zijne schapen saamvergaderen te doen, wat daartoe onder Zijnen zegen kan medewerken, met staking en onthouding van al wat de kerk betreft en verbreiden zou.

Inderdaad is het de tijd om in het gebed daarmee den Vader der lichten te naderen.

Ook zij, die minder hoopvol gestemd zijn, mogen niet achterblijven.

Geen conflict.

Of men echter wel veel van den Gereformeerden Bond in deze heeft te verwachten?

De meening van Ds J., dat het reglement op de predikantsstrakementen op een geweldige conflict zou kunnen uitloopen, wordt geloopenstraft door het orgaan van den Gereformeerden Bond zelf, „De Waarheidsvriend", dat als de ware taktiek aanprijst alle conflict te vermijden.

Hij engezonden stuk plaatst het blad het volgende naschrift:

Wij hebben met het artikel van prof. Grosheide willen laten zien, hoe men in het midden van de Geref. Kerk de gebeurtenissen van '34 en '88 ziet en aanvoelt. Men is toen in allerlei conflict gekomen en dan moet men Gode meer gehoorzamen dan de menschen! Dat spreekt als een boek. Daarom hebben wij bij ons optreden als Gereformeerde Bond gezegd: we moeten het niet in den weg van conflicten zoeken, maar we moeten zooveel mogelijk conflicten vermijden, om de oplossing van het kerkelijk vraagstuk op breedere basis te brengen. Dan alleen kan het werkelijk tot oplossing van het kerkelijk vraagstuk leiden. In den weg van conflicten moet men B zeggen als men A gezegd heeft en met wijskundige zekerheid is het te zeggen, dat de weg van conflicten nooit een oplossing geeft, wel nieuwe scheuringen.

Daar zit men op te wachten in de Kerken die door conflicten zijn ontstaan in 1894 en in 1898.

Wil men dien weg op, dan moet men ook consequent zijn. Dat roept men ons van dien kant toe. En daarom zeggen wij: we willen dien weg niet uit. We moeten een anderen en beteren en brederen weg hebben.

M. v. G.

Laat ons Ds van Grieken de verzekering geven, dat wij op een conflict werkelijk niet zitten te wachten. Wij wachten nog steeds op den „beteren" weg, waarover men van den kant van den Gereformeerden Bond zoo vaak heeft geschreven.

Die weg is nog niet gevonden.

Wanneer het zoeken daarvan niet sneller voortgaat, zal Ds van Grieken het wel niet meer beleven, dat die „betere en bredere" gevonden is.

En zal het volgende geslacht misschien in een niet nog ongunstiger conditie verkeeren?

HEPP.

KERKNIEUWS.

GEREFORMEERDE KERKEN.

Tweotal te:

Glanerbrug: J. Hoekstra te Ten Post en A. van der Vegt te Oldehoorn.

Nijmegen: J. Gootjes te Snaarwoud en D. B. v. d. Meulen te Oostermeer.

Beroepen te:

Kamerscompagnie: H. Brinkman te Westerland.
Harmelen: W. S. Pootler te Maasdiik.
Hellevestafuis: B. J. Lambers te Rouvoen.
Hillegom: G. R. Kuiper te Haarlem.
Kamersrij: S. Veltman te Zevenhuizen (Gr.).
Nieuw-Barnen: M. Stadig te Ezinge.
Numansdorp: J. Vesseur te Stad aan 't Haringvliet.
Nijmegen: B. D. v. d. Meulen te Oostermeer.
Oostwold (Oldambt): U. Buwolda te O. en N. Bildt.
Oosterend (Fr.): S. van Dijken te Zweloo.
Thesinge: W. Oosterheert te Ter Apel.

Bedankt voor:

Anjam: U. Ubbens te Roodeschool.
Munnekezijl: G. Ploos v. Amstel te Oppenhuizen.
Spijk: K. Winkelman te Eindhoven.
Wybe, J. Tonkens te Luttjegaat.
Haaselmende: P. Deddens te Brielle.
Zoutkamp: W. Weener te Raard.

Afscheid van:

Engwierum: Jac. Krings. Tekst Hebr. 13:20—21.

CHR. GEREFORMEERDE KERK.

Beroepen te:

Lisse: C. S. v. d. Ven, cand. te 's-Gravenhage.
Nieuwe Pekela: J. L. de Vries te Rijnsburg.

Bedankt voor:

Zutphen: H. Velema te Kampen.

NEDERLANDSCHE HERVORMDE KERK.

Beroepen te:

Baarbrugge: P. Pras te Houkefom.
Driem: D. Plantinga te Elburg.
Reeg: O. S. Jellena te St. Annaparochie.
Montfoort: J. W. Lokhorst te Bennekom.
Mijnshovenland: B. N. B. Bouthoorn te Wapenveld.
Nieuw-Beijerland: M. B. Verkerk te Goudersak.
Henderson: P. Kuyman te Houten.

Aangenomen naar:

Apeldoorn: G. Holkestijn te Katwijk aan Zee.
Beauren: J. Japchen te Haamstede.
Den Burg (T): J. A. Raabe Jr te Oosterhout.
Nieuwe Pekela: J. I. van Schaik te Lestelbert.

Bedankt voor:

Garbren: F. F. J. v. d. Plasche te Krimpen a. d. Lek.
Ierske: C. Th. Smit te Pierahil.
Schellumen: A. v. d. Kooij te Schoonewoerd.
Staphorst: J. Bus te Ouddorp.
Usselmuiden: H. Japchen te Den Bommel.

Afscheid van:

Riddekerk: H. H. v. Ameide. Tekst Hand. 21:27.
Zaandam: L. J. Blansen Henkemans. Tekst Matth. 6:10.

Intrede te:

Delfshaven: C. Brunt. Tekst 1 Petri 2:8—7.
Denekamp: P. J. de Bruijn. Tekst Joh. 8:29.
Oosterhout: H. Guitart. Tekst 1 Thess. 5:23.